

Mødet den 19. Septbr. 1912. (For lukkede Døre).

Fraværende: Clemensen og Jacobsen.

1. (J. Nr. 70—1912). Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling angaaende Sagen om den Kommunen tilkommende Erstatning fra »**Jydsk Telefon-Aktieselskab**« for Nedlægningen og Tilstedeværelsen af flere Kabler i Kommunens Gader og Veje ud over den Gadelængde af 10000 m, om hvilken der i 1904 blev sluttet Overenskomst:

»Idet Udvalget herved paany fremsender Sagen om den Kommunen tilkommende Erstatning fra Telefon-Selskabet for Nedlægningen og Tilstedeværelsen af flere Kabler i Kommunens Gader og Veje ud over den Gadelængde af 10000 m, om hvilken der i 1904 sluttedes Overenskomst, skal man herved meddele, hvad der videre er passeret i Sagen efter Byraadets Møde den $11\frac{1}{4}$ d. A., i hvilket det vedtoges at forkaste Brolægningsudvalgets Forslag af 6. s. M. til Overenskomst med Telefon-Selskabet, hvilket Forslag gik ud paa, at Selskabet betalte Byraadet 6000 Kr. for Nedlægning af Kabler i en ny Gade- og Vejstrækning paa 15000 Meter.

Mødet paa hvilket der forhandlede mellem Brolægningsudvalget og Telefon-Selskabet om

denne Overenskomst, fandt Sted den $25/3$, overværedes af de i Sagen udmeldte Skønsmænd, d'Hr. Overbanemester N. P. Jensen og Fabrikant Vestesen.

Byraadet forkastede som bemærket Brolæglægningsudvalgets Forslag, og det vedtoges at henstille til Ministeriets Afgørelse, om Byraadet i Henhold til Overenskomsten af 1904 maatte være berettiget til en aarlig Afgift istedetfor en Godtgørelse en Gang for alle. Byraadets Skrivelse af $30/4$ til Ministeriet vedlægges.

Ministeriet sendte Sagen til Telefon-Selskabets Erklæring, og Selskabet tilstillede Byraadet under $22/5$ d. A. vedlagte Skrivelse, at det betragtede sit Tilbud om at betale 6000 Kr. en Gang for alle som bortfaldet, »da dette Tilbud blev givet under den Forudsætning, at Byraadsudvalget vilde anbefale det til Byraadet, og Byraadet vilde modtage det uden Indvendinger«, og der tilløjedes: »Vi maa herefter meddele, at vi betaler, hvad vi er pligtige til i Henhold til Loven og ikke mere«.

Byraadet modtog derefter under $23/7$ d. A. Skrivelse fra Stiftamtet, hvori meddeltes, at Ministeriet under 20. s. M. havde tilskrevet Amtet, at »efter at Ministeriet havde indhentet Erklæringer fra bemeldte Selskab og Telegrafdirektøren, maatte man anse det rejste Spørgsmaal som henhørende under Domstolene, hvorfor man ikke saa sig istand til at foretage videre i Sagen«. Fra sin juridiske Konsulent, Sagfører S. Winge, har Udvalget under $20/8$ d. A. modtaget Skrivelse, hvori tilraades, »saafremt man ønsker at undgaa Retssag, at Sagen paany forelægges Ministeriet med Anmodning om at fastsætte Størrelsen af den aarlige Afgift, bilagt med Op-

lysninger om i hvilke Gader, Veje eller Pladser samt i hvilke Længder Selskabet ønsker Tilladelse til Kabelnedlægning, saaledes at Ministeriet derved bliver sat i Stand til i Realiteten at afgøre Sagen«.

Ved privat Forespørgsel har man faaet den Opfattelse, at Ministeriet ikke vilde være uvillig til, saafremt begge Parter ønsker det, at afgive bindende Kendelse.

Udvalget har da atter forelagt sin juridiske Konsulent, Sagfører S. Winge, Sagen. I Skrivelsen af ²⁹/₈ d. A. udtaler han, »at Spørgsmaallet er nu, om Kommunen lægger saa megen Vægt paa at faa Betalingen fastsat ved en aarlig Afgift, at Kommunen vil tage en Retssag herpaa; thi dette er den eneste Udvej. Vil man ikke gaa denne Vej, bliver der tilbage at faa Erstatningen fastsat enten af de udmeldte Mænd eller — hvis Telefon-Selskabet er enig heri — ved Ministeriets Voldgift, alt med mindre man underhaanden ved Forhandling med Selskabet kan opnaa en Overenskomst«.

Sagføreren udtaler endvidere, at det forekommer ham, at en Retssag maa kunne gennemføres (se hans Skrivelse af ⁹/₉ d. A.).

Udvalget har derefter prøvet paa en ny Forhandling med Selskabet og afholdt et Møde den 11. ds, paa hvilket var tilstede:

For Kommunen:

Borgmester Drechel,
Murermester Magnus Nielsen,
Restauratør Jaccbsen,
Pastor Laursen,
Stadsingeniør Jørgensen,

For Telefon-Selskabet:

Bankdirektør Schou,
Grosserer Matzen,
Direktør Kirk.

Der opnaaedes ingen Overenskomst med Selskabet. Fra Selskabets Side udtaltes, at man vedblivende ikke kunde indgaa paa at erlægge Erstatningen til Kommunen som en aarlig Afgift. Der udtaltes, at selv om Selskabet ved sin Skrivelse af $^{22}/_5$ d. A. havde annulleret sit Tilbud om en Erstatning en Gang for alle paa 6000 Kr., vilde Selskabet dog ved et Forslag fra Byraadet antagelig acceptere et saadant Tilbud. Men Kardinalpunktet i hele Sagen »aarlig Afgift« kunde Selskabet ikke indgaa paa uden retslig Afgørelse.

Udvalget skal derefter indstille til Byraadet efternævnte tvende Forslag, nemlig enten at det af Selskabet ved Mødet den $^{25}/_3$ givne Tilbud af 6000 Kr. antages, eller at Forhandlingerne afbrydes, og Sagen henvises til Rettens Afgørelse.«

M a g n u s N i e l s e n gennemgik Indstillingen og udtalte, at den ældre Overenskomst var ganske uberørt af den foreliggende Sag. Som anført i Indstillingen mente Sagfører Winge, at Byraadet vilde vinde en eventuel Retssag, idet det syntes utvivlsomt, at Selskabet ikke var berettiget til at skelne mellem Gader og Veje, fordi det allerede havde anerkendt egentlige Veje som Gader og tilige i sit Andragende vedrørende den ældre Overenskomst udtrykkelig udtalte, at det drejede sig om Nedlægning af Kabler i Gader, Veje og lign. Den Afgift paa 2000 Kr., som Kommunen fik ifølge den ældre Overenskomst, kunde imidlertid næppe siges at være en Afgift alene for Ledningernes Tilstedeværelse i Gaderne, idet Byraadets Ret til at faa Telefoner for halv Pris faldt bort samtidig med Indgaaelsen af denne Overenskomst. Paa det daværende Tidspunkt havde Byen et halvt

Hundrede Telefoner, og der sparedes altsaa 1250 Kr. I Realiteten var Afgiften altsaa ikke 2000 Kroner.

N. J o h. L a u r s e n ønskede som sin personlige Mening at udtale, at man vilde staa sig bedst ved at vende tilbage til den Overenskomst, Byraadet havde forkastet, idet han sikkert troede, at det, man fik ud af en Retssag, vilde blive meget smaat. Han ønskede videre at understrege, at man ikke kunde regne med de 2000 Kr. som ren Afgift, da Summen maatte anses dels som Vederlag for Ledningernes Nedlægning og Tilstedeværelse i Garderne, dels som Ekvivalent for den Ret, man havde mistet, til at have Telefoner for halv Pris. Uden dette sidste var Selskabet næppe gaaet med til saa stor en Afgift.

F o r m a n d e n fremhævede, at naar man ønskede at skride til Søgmaal, var det, fordi det i alle Tilfælde vilde være bedst for Kommunen at faa Erstatningen som en aarlig Afgift.

N. J o h. L a u r s e n mente, at man i saa Tilfælde kunde sætte de 6000 Kr. i en Sparekasse.

J a k o b J e n s e n var overbevist om, at Byraadets Ret til at have Telefoner til halv Pris vilde være gledet ud, hvorledes end Afgiften til Kommunen i sin Tid var blevet fastsat. Denne Ret havde nemlig ikke været nogen juridisk Ret, men kun en Indrømmelse fra Selskabets Side, saa dette Forhold vilde næppe komme til at spille nogen Rolle i den foreliggende Sag. Taleren kunde ganske slutte sig til Formandens Udtalelse om, at Byen skulde lægge an paa at faa sine Indtægter aarligt.

M o u s t e n havde hørt sige, at Selskabet gav Byen Telefoner for halv Pris, fordi det havde Ledninger paa Kommunens Ejendomme.

M a g n u s N i e l s e n hævdede, at de Mænd, der fik den første Koncession, havde haft Forpligtelse til at levere Kommunen Telefoner for halv Pris, og at det nuværende Selskab ikke kunde have frigjort sig for denne Forpligtelse imod Byraadets Villie. Noget andet var, om Forpligtelsen skulde gælde for mere end de 50 Telefoner, som Byen havde, da Jydsk Telefonaktieselskab blev dannet. Taleren kunde ikke tænke sig, hvorledes det vilde blive muligt at taksere de Udlemper, Byen havde ved Nedlægningen og Tilstedeværelsen af Ledningerne. Skønsmændene vilde da heller næppe komme til et Resultat, der vilde tiltale nogen af Parterne. Principielt var Taleren enig med Formanden og Hr. Jakob Jensen, men det maatte dog ogsaa betænkes, at de 240 Kr. i Rente af de 6000 Kr., var man sikker paa, hvorimod en Proces vilde koste Byen saa stor en Udgift, at den næppe gennem mange Aar vilde indvindes ved Afgiften, selv om Processen blev vundet.

N. J o h. L a u r s e n var overbevist om, at man vilde staa sig bedst ved at tage mod de 6000 Kr. Udgiften ved et Søgemaal var sikker, men det, man vilde vinde, var ret problematisk.

M o u s t e n skulde indrømme, at det vilde være vanskeligt at fastsætte Afgiftens Størrelse, men at Nedlægningen af Kablerne var til stor Gene for Beboerne i de paagældende Gader, var dog ganske givet.

Det vedtoges at søge Sagen afgjort ad Rettens Vej.

